

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Λ. ΧΑΝΡΟΦ

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΕΝΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

(Επιστολή του Ρογήρου γι' Άρσων προς τον άναγκιτή Χ.)

«Άγαπητέ κύριε,

Είχα την τιμή να σας συναντήσω έπανελλημένως σε φιλικές οικογενείες και σας άκουγα πάντα με ιδιαίτερο ενδιαφέρον να μιλάτε για τους διαφόρους έγκληματίες που έτιχε να μελετήσετε κατά την έκτέλεση των υπηρεσιακών σας καθηκόντων. Γνωρίζω, ότι ενδιαφερόσθε υπερβολικά για την έρευνά τους τον αίτιον κάθε έγκληματος και ότι σας τραβήει πολύ το οσοτενό του μυστηρίου. Γι' αυτό άκριβώς διάλεξα εσάς, κύριε, για να δεχθίτε μετά τον θάνατό μου την εξομολόγησή μου, αφού μάλιστα το έγκλημα το δικό μου παρουσιάζεται τόσο παράδοξο και τόσο πρωτότυπο.

Ναι, άγαπητέ κύριε! Ο Ρογήρος γι' Άρσων, ο γλυκός και ήρεμος νέος, με τον οποίο μάλιστα τόσες φορές φάγατε, μιλήσατε, άσπασθηκατε, ο ίδιος αυτός έξετέλεσε ένα έγκλημα πρό άρκετου κακού, θάξουν περσίσει δύο ολοκληρα χρόνια από τότε. Και το έγκλημα του αυτό είνε άσυγχώρητο από τον νόμο. Πρόκειται για μιá δολοφονία πρωμελετημένη κι' έπετελεσμένη με πρωτοφανή ψυχραιμία, δολοφονία, που η άφομιά της είνε τόσο ιδιόμορφη και ασύλληπτη, ώστε θα κοιτάσετε κάπως για να την καταλάβετε.

Και άρχίζω την ιστορία μου: Έγνωνίσατε και ο ίδιος την κυρία Ντορίς, την χαριτωμένη αυτή γυναίκα, που είχε χωριστεί από τον βίανασο σύζυγό της, έπειδι, την έτελοκοποισε σκληρά. Της είχατε κάνει μάλιστα και κόρτε κάποτε, αν δεν άπατώμια...

Θά θυμάστε βέβαια το τραγικό της τέλος που ανέβη όταν έμεινε στην έξοχή. Ένα πρωί βρέθηκε στο κρεβάτι της, φορώντας ένα δαντελοστόλιστο νυχτικό, σαν να βρισκόταν σ' έρωτική τελετή, με το μαχαωράκι του γραφείου της μπαμμένο στην καρδιά της.

Ειπώθηκε τότε, πώς έπειδι σπαταλούσε ασυλλόγιστα για τις ιδιοτροπίες της τα χρήματά της και είδε ξάφνου την παρουσία της να λιγοστεύη σφαιρικά, έπαθε διανοητική διατάραξη κι' έπάνω στην άελπισία της, αυτοκόνησε. Μάθετε λοιπόν, ότι η κυρία Ντορίς, πριν από δύο χρόνια, ήταν φιλενάδα μου και ότι εγώ είμαι ο φονιάς της.

Υποθέτω, ότι δεν σας ενδιαφέρει και τόσο να μάθετε τον τρόπο, κατά τον οποίο έξετέλεσα τον φόνο, χωρίς να τραβήξω επάνω μου την ύποψη κανενός. Θα σας ενδιαφέρουν κυρίως οι λόγοι, για τους οποίους έφρασα στο έγκλημα.

Λόγοι έρωτικής; Θα με ρωτήστε. "Όχι. Η φιλενάδα μου που έλενε πιστότατη, αν κι' ο κόσμος άγνοούσε τις σχέσεις μας και ποτέ δεν έλαβα την παραμικρή προφύλαξη εναντίον της.

Λόγοι θυμού; Ούτε. Πώς ήταν δυνατόν να θυμώσω μαζί της, αφού μου στάθηκε η πιστότερη κι' η γλυκύτερη συντροφίσσα, η γυναίκα που στα μάτια της έβλεπα να καθορτίζεται η ίδια μου η θέληση;

Μήπως είχε ελαττωθεί η άγάπη της άπέναντί μου; Κάθε άλλο. Τον τελευταίο καιρό μου φανόταν τρυφερότερη από κάθε άλλη φορά, υποχωρούσε σ' όλες μου τις επιθυμίες, παραδεχόταν μ' ένθουσιασμό όλες τις ιδέες μου.

Γιατί λοιπόν της άφρασα τη ζωή; Γιατί, απλόστατα, άρχισα να αισθάνομαι πώς δεν την αγαπούσα πειά τόσο πολύ, όσο πριν. Δεν μπορούσε ίσως να με καταλάβετε άκόμια, γιατί φανταζόσθε, ότι από τη στιγμή που θα πήμην ν' αγαπά κανείς μια γυναίκα, την εγκαταλείπει εύκολότατα, κατά το μάλλον και ήττον με λεπαιότητα, η την άπατά προτού κοπούν οι σχέσεις τους όριστικά, αλλά ποτέ δεν καταλήγει στο έγκλημα.

Κι' εγώ στην άρχη το 'ίδια φανταζόμουν. 'Αλλ' αισθάνομουν πώς δεν έχω το θάρρος να σταματήσω εκεί. Κι' αυτό, γιατί η φιλενάδα μου έφραφε βαθειά κι' άπόλυτη άγάπη προς έμένα.

Την έποχή που πρωτάρχισα να της κάνω κόρτε, δεν ήταν καθόλου ένθουσιασμένη μαζί μου. Και μόνο με άδιάκοπη τρυφερότητα και κατάλληλες περιποιήσεις κέρδισα επί τέλους την έμπιστοσύνη της. 'Αλλ' όμια την κατέκτησα, μου παραδόθηκε ολοκληρωτικά και πίστεψε τρελλά στον έρωτά μου. "Ω, τί ευτυχισμένες ήμέρες, Άποτραβηγμένοι σε μιá λουτρόπολη, περνούσαμε τον καιρό μας με λιμφοδρομίες και έκδρομίες.

Μά όταν έπαμια να την αγαπώ, όταν είδα πώς πρέπει να την βγάλω από την πλάση και να διαφείσω τό άνεια και τις έλλειδες της, κατάλαβα πώς μου έλειπε το θάρρος. Και τότε αναγκάστηρα, για πρώτη φορά, να καταφύγω στη συνδρομή ενός τυχαίου περιστατικού, να προσποιηθώ για ένα διάστημα τον άρρωστο, μη θέλοντας να τη χυτηση άπότομα το σκληρό φως της άλήθειας.

Ύπηρχε όμως και κάτι άλλο, κάποια κρυφή, περηφάνεια, στην άόριστη αυτή έπιθυμία μου, στην έπιθυμία μου να θανατώσω έξείνη που μ' αγαπούσε τόσο πολύ, χωρίς ν' αγαπείτια έξίσου από μένα.

Έγνωνίξα κατά βάθος τις σκέψεις της και μούδιωσε πολλές φορές να καταλάβω πού θεία είχα μέσα στην καρδιά της. "Ήμουν γι' αυτήν η προσκοπιούσα της γενναϊότητας, της δικαιοσύνης, της τιμής. Έγώ όμως ήξερα πώς ήμουν άμοιος με τους άλλους άνδρες, άσταθής, άναήθος και έγωιστής... Πώς θα της άποκόλυπτα την τρυμερή αυτή άλήθεια; Πώς θα της τόλεγα αυτό; Με τί λόγια, Θεέ μου;...

Η ίδια πώς η σόρα της θ' ανατριζίαζε κάτω απ' τα χείλια ενός άλλου, πώς τό χείλη της θα φιλούσαν τα χείλη ενός Ξένου και θά του φιδύριζαν λέξεις άγάτης και άφοσιώσεως, η ίδια αυτή μου θόλωνε το μυαλό και μ' έκανε να ποθώ το θάνατο της άγαπημένης μου.

Δέν είχα αποφασίσει άκόμια να διαρρήξω όριστικά τις σχέσεις μου μαζί της και αγά— σια θρονιάστηκε τό κεφάλι μου η σκέψη του έγκληματος, την οποία στην άρχη την απομάκρυνα με φρίχη. Στο τέλος όμως μου γεννήθηκε η έντύπωση, ότι θάβια να πράξει γενναία, σκεδόν ύπεροχη, αν ζωόδοθια να μεταφύω τη λαοική μου ύπαρξη από την τρυμερή της έρωτική έντυχία στον θάνατο, χωρίς να αισθάνη στο μεταξύ τη θλίψη της εγκαταλείψεως.

Κι' έτσι μου ήρθε η ιδέα να τη θανατώσω σε μιá νύχτα ήδονής, τη στιγμή που θα μ' έσφιγγε στην άγκαλιά της, ένώ τό πιστό της βλέμμα θα διάβασε μέσα στο δικό μου τον έρωτα και τό στήθη της θα φριζούσαν άκόμια από τη γλυκεία απόλαυση. Ένόμια, ότι θα τό δεχόταν αυτό μ' εύγνωμοσύνη, αν ήταν δυνατόν να της έξέφραζε τό σκεδόν μου, γιατί διαρκώς επανελεόμιανε, ότι πρωτιμούσε να πεθάνω, παρά ν' αμείωθη.

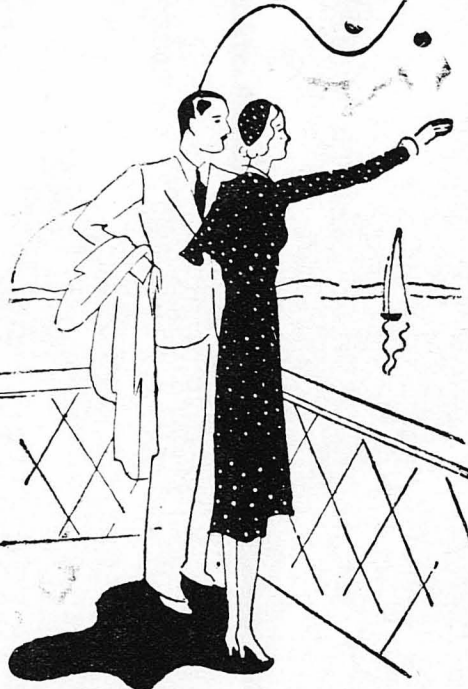
Κι' όταν αισθάνθηρα τον έρωτα να λιγοστεύη μέσα στην καρδιά μου και κατάλαβα πώς δεν έπιθυμούσα, παρά ν' απομακρυνθώ από κοντά της για να έξεκαλονηθώ την προηγουμένη ξέννασστη ζωή μου, πήρα την άπόφασή μου και αφού έλαβα όλες τις προφύλαξεις, για να μη δόσω καμιά ύπόνοια, έξετέλεσα τό έγκλημα, τη σκότωση, ναι, τη σκότωση!...

Κι' εκείνη ξεφύγησε στην άγκαλιά μου, χωρίς να πη ούτε μιá λέξη, έντελώς ήπγα, σαν τό πουλί. Έπειτα ξανάρχισα την περασμένη θορυβώδη μου ζωή, δοκιμάζοντας στην άρχη μιá γλυκείωση ήδονής, καθώς βρισκόμουν κάτω από τό φόβο μήπως ξαφνικά αποκαλυφθί τό κακοήγημά μου.

'Αλλ' με τό πέρασμα του καιρού, ένα παράξενο αίσθημα γεννήθηκε μέσα μου. Στην άρχη αισθάνθηρα κάτι σαν στενοχώρια. "Ήμουν ελεύθερος, βέβαιος πώς δεν θα με τιμωρούσαν, δεν είχα κανένα λόγο να σκεπτόμια αυτή την ύπόθεση, κι' όμως με είχε κυριεύσει μιá σκέψη έπιμηση.

Νόμια πώς αυτό όφειλόταν στις τύψεις και ζήτησα τι λημονιά μέσα σε μιá ζωή πολύ πιο τρυφερή και τρελή. "Άρχισα τότε, στις όρες των έξοφρονικών μου διασκεδόμεσων, να ξαναβλέτω την άγαπημένη μου νεκρή. Με κάπναιε με τό στεγνό της βλέμμα, που ήταν για μένα σαν μικρότατο παράπονο, σαν να μούλεγε:

— "Ήσουν ψεύτης λοιπόν και σύ;... "Ήσουν και περισσότερο από ψεύτης, ήσουν ένας κακοήγ—

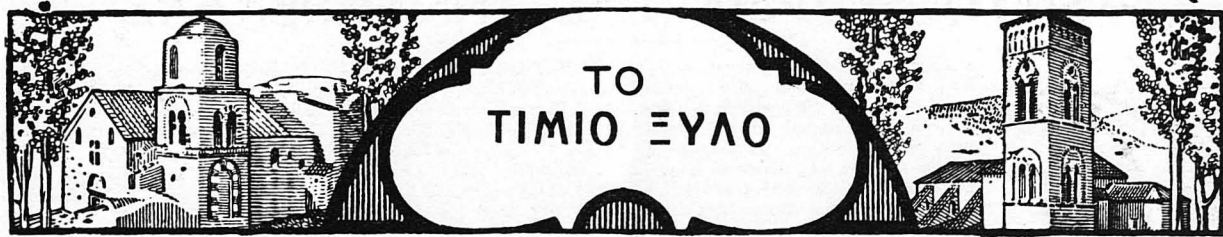

Άποτραβηγμένοι σε μιá λουτρόπολη, περνούσαμε τον καιρό μας με λιμφοδρομίες κι' έκδρομίες.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΤΟΥ κ. Ι. ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΤΟ ΤΙΜΙΟ ΞΥΛΟ

Ἡ μάστιξ λέφτρων σάν βροχή. Κάθε στιγμή ὁ Καπετάνιος γυρίζει μιά ματιά στά παλληκάρια του καί κάθε φορά βλέπει καί ἕνα νά στρούμεται νερό μέσα στά σπαρμένα.

— Πάει κα' ἄλλος! Ξαναλέγει σιγαλά.
Καί φρουζώνουν τὰ γυμνωμένα στήθια του, γιά νά ξεφύγη ἕνας ἀναστεναγμός, ὁ ἕστερος χαρτωσιμὸς τοῦ Καπετάνιου στοὺς λεβέντες πού τοὺς εἶδε ν' ἀνασταίνονται ἀπὸ μαζὴ παιδιὰ στά γόνιτὰ του ἄπανο.

Μά πού νά φοβηθῆ αὐτός! Ἀς ἦτανε τετρακόσιο οἱ Τοῦρκοι, κα' ἄς ἦσαν σκοτωμένα ἐφτά ἀπὸ τὰ παλληκάρια του καί λαβωμένα τέσσερα. Τοῦ ἔμειναν ἀκόμα δέκα, ντουφένια ἕνα κα' ἕνα, πού βαροῦσανε γερά καί βόλια δέν τοὺς ἔφεινε.

— Καρδιά, παιδιά! Χτυπάτε καί θά φύγουμε... Δέν ἔξερουν πόσο εἶμαστε... Κανείς μὴ σημασίη καί μᾶς ἔραγαν...

Ἐδειάζει τὸ ντουφέκι του, γεμίζει πάλι στή στιγμή καί ξαναδιάζει πάλι. Καί τὰ δυὸ του βόλια πηγαίνε καλά. Μά τί ἐβγήκε; Ἄλλος ἀνυστεναγμὸς ἀκούεται σιμιά του, καί γέρνει στή γῆ τῆς ἀδερφῆς του τὸ παιδί, καί τὰ σπάγια ἀνοίγουνε καί τὸ σκεπάζουνε κα' αὐτό.

— Καρδιά, παιδιά! φωνάζει μὲ φωνὴ πού ἔμοιαζε μὲ μούτζουσια. Μά τί στιγμή πού γέμισε, νά κα' ἕνα βόλια χώνεται ἔστο—καυτὸ στὸ ἀριστερό του χέρι. Μά ὁ Καπετάνιος εἶχε συνηθίσει ἀτ' αὐτὰ...

Σφίγγει τὸ στόμα καί μ' ἕνα τριζύμι τῶν δοντιῶν κρατᾷ τὸν πόνο, μὴν ἀκούσσει πὸς λαβώθηκε ὁ Καπετάνιος καί σαστίστων τὰ παιδιὰ. Μόνο τὸ προτοπαλλήκαρο τὸν εἶδε καί πρόχει στή στιγμή καί τοῦ δίνει τὸ χέρι.

Γεμίζει πάλι καί τραβά. Γεμίζει καί τραβά. Μά συγχωροῦσε ἀναστεναγμούς καί τὸν πᾶνει ἄφοβος νά γυρίση νά ἰδῆ μὴν ἀντιζοῦσινε τὰ μάτια του καί ἄλλον σκοτωμένο.

— Ἀχ, δὲν θ' ἀπομείνη ἕνας ἀπὸ τὸ χωριὸ! Δὲν θ' ἀπομείνη ἕνας νά πετάξῃ ὡς ἐκεῖ καί νά τοὺς πῆ νά φύγουμε, νά πάρη τίς γυναῖκες καί νά τις πᾶη στὸ βουνό!...

Ἡ μάστιξ ἔρχονται ἀκόμα σάν βροχή, μὰ τὰ ντουφένια τῶν Χριστιανῶν σοπαίνουν ἕνα—ἕνα.

— Ἀ! Δέκα πέτρες νά βρισκοῦντανε ἐδῶ, νά κάμουν μεπερζία τὰ παιδιὰ, τοὺς κάναμε τοὺς Τοῦρκους νά γυρίσινε πίσω...

Κάθε στιγμή πὸν περνᾷει χωρὶς ν' ἀκούση ντουφεκιὰ ἀπὸ τοὺς δεκούς του, σάν νά τοῦ λή: «δὲν ἀπάμεινε κανεὶς». Καί κάθε ντουφεκιὰ π' ἀκούει νά λέφτρα ἀπὸ κοντά του, τοῦ χαρίζει τὴ γλυκύτερη χαρὰ.

— Καρδιά, παιδιά!...

Μά ποὺ νά τὸν ἀκούση; Ὅλοι εἶνε λαβωμένοι καί νεκροί. Φοβάται νά γυρίση νά τοὺς δῆ. Φοβάται μὴ δὲν βρεῖ κανένα δοθὸ, καί ἕστερα ποὺς θά πᾶη στὸ χωριὸ νά πῆ νά φύγουν τὰ γυναικόπαιδα, μὴν πέσουνε στὰ χέρια τοῦ Πασά;

Τοῦφθε στὸ νοῦ νά στείλῃ τὸ Γιαννάκη, τὸ ἀγαπημένο του προτοπαλλήκαρο. Μπάλα Τοῦρκοιο δὲν τὸν ἔπαινε αὐτόν, γιὰτ' φοροῦσε τὸ ἀγίασμένο χαϊ—μαλι μὲ τὸ Τίμο Ξύλο. Τὰ βόλια, σάν νά ἦσαν σπαρμυλόρωγες, τὸν ἀγγίζαν κα' ἔφεφταν στὰ πόδια του. Αὐτὸν νά στείλῃ, συλλογίστηκε

γος, ἕνας φωνᾶς!...

— ὦ, Θεέ μου, τί ὑπόφερα!...

Καί σιγά—σιγά ἀνακαλύνημα πὸς ἄρχισα νά τὴν ἀγαπᾶ περισσότερο ἀπὸ πρῶν. Ἦμιον ἔτοιμος νά δώσω τὰ πάντα γιά νά τὴν ξαναφέρω στὴ ζωῆ. Ἦθελα τοῦλάχιστο νά τὴν ξαναδῶ, καί γι' αὐτὸ ἔκλαμα νυχτόμερα, μακριὰ ἀπὸ κάθε διασκεδάσι, προσκαλώντας τὴ λατρεψιτῆ μου νά ξαναφανῆ μπρὸς μου.

Δὲν μὲ εἰσάκουε ὅμως. Δὲν παρουσιάζεσταν μπρὸσπὰ μου, παρὰ ὅταν ἐκλυθόμουν μέσα στὰ ὄρη. Καί ποτέ, ποτέ δὲν ἦμιον μόνος μου....

Ἰδοῦ, ἀγαπητὲ κύριε, ἡ ἱστορία τοῦ ἐγκλήματός μου καί ἡ αἰτία τῆς αὐτοκτονίας μου. Ἔσεις δὲν θά μὲ ἀπαλλάξετε βέβαια ἀπὸ τὴν τρομερῆ κατηγόρια. Ἡ λατρεμένη μου ἡμιος, ἡ μοναδική μου ἀγάπη, πὸν πᾶω τώρα νά τὴν ἀντιμῶσω, μὲ προσκαλεῖ καί μὲ καρπερεῖ, ἔτοια —ἐμια βεβαίωστος— νά μοῦ συγχωρήσῃ κάθε πλάση κα' ἀπαστία μου....
L. XANROF.

καί φωνᾶς :

— Γιαννάκη! Ἔ, Γιαννάκη!...
Μά κανείς δὲν ἀποζήτησε. Γυρίζει, τί νά ἰδῆ! Τρία βήματα μακριὰ, μὲ μιά πληγὴ οὐράνοχη στὸ κοῦτελο, σπαρτάριζε σάν γράσι καί ψηγομαζοῦσε ὁ Γιαννάκης.

Ἐκόπτηαν τὰ πόδια του, ἐφόρῳσε ἡ καρδιά του κα' ἀναστενάξε :
— Ἀχ, μᾶς ἀρνήθη κα' ὁ Χριστός! Χαθίσαμε... Μά ὄχι... Τὸ Τίμο Ξύλο καί Τοῦρκος νά τὸ βαστά, δὲν τότε πᾶνει μπάλα... Θεέ μου, συχώρα με... Ἀς πάει ἄλλος... Νικολῆ, Γιωργάνη, Κώστα!...

Τίποτε. Ντουφέκι πᾶν δὲν λέφτει, ἕνας ἀπ' τοὺς εἰσοσε δὲν ἀπομένει ζωντανός.

— Γιωργάνη! Κώστα!

Τίποτε...

Οἱ Τοῦρκοι γίνονταν ἀκόμα πιαλοτιεῖς, μὰ δὲν τραβοῦν μπρὸστά. Πού νά τὸ ἔξερουν πὸς σκοτώθηκαν ὅλοι, ἕνας κα' ἕνας, οἱ Χριστιανοί;

— Καρτέρι θά μᾶς κάμουν, λέει ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου. Ἀς σταματήσουμε νά ἰδοῦμε...

Καί βλέπουν ἕνα μόνο, ἕνα Χριστιανό, τὸν Καπετάνιο, νά παρομερῖζη τὰ σπαρτὰ καί νά σιζύβῃ ἐδῶ κα' ἐκεῖ. Καί τὸν σημαδεῖουν ὅλοι καί τραβοῦν...

Μά ἐκεῖνος ἦτοχος, σάν νά ἦτανε ψιλή βροχόλια τὸ χαλάσι τῶν βολῶν, σάβει, κιντάζει ἕνα—ἕνα τοὺς λεβέντες του. Ἀπάνο ἀπὸ δεκαπέντε ἦσαν σκοτωμένοι. Οἱ ἄλλοι, μὲ δυὸ—τρεῖς λαβωματιεῖς ὁ καθένας, ξεφυγοῦσαν. Καί κανένας γιά νά στείλῃ στὸ χωριὸ, νά πῆ στὰ γυναικόπαιδα νά φύγουνε.

—Θέ μου! Συχώρα με πὸν τοὺς ἀρίστοι μονάχους... Μά σάν δὲν πάω ἐγὼ, τοὺς ἄλλους ποὺ θά τοὺς γλυτώσῃ;

Κάνει ὁ Καπετάνιος τὸ σταυρὸ του καί τραβά ἐμπρός. Γιὰ νά προφάσῃ στὸ χωριὸ, πρέπει νά περάσῃ μπρὸστά ἀπὸ τὸν ἐγχθρὸ καί νά πᾶρη τὸ μονοπάτι τοῦ βουνού.

Τὰ βόλια λέφτρουν σάν βροχὴ τραγῶσ του. Ὁ Καπετάνιος πρόχει. Κα' οἱ Τοῦρκοι σημαδεῖουν καί τραβοῦν ὅλοι καταπάνο του...

Μά στέζονται σάν καρφομένοι στή θέσι τους καί τρέμουνε, γιὰτ' τέτοιο πράμμα δὲν τὸ εἶδανε ποτέ, νά μὴν τὸν πᾶνη μπάλα ἕναν ἀνθρωπο ποὺ μὴτε σίδερα φοροῦσε, μὴτε ἀπὸ πέτρα ἦτανε.

Ἐπὶ ἀπὸ μᾶς ὥρας τρέξιμο, ἔφτασε ὁ Καπετάνιος στὸ χωριὸ.

—Νά φύγετε! φωνάζει ἀπὸ μακριὰ. Οἱ Τοῦρκοι ἔρχονται... Νά φύγετε!...

Ἀκούει τὴ φωνὴ του ἡ Μαριὸ, ἡ κόρη του, καί τρέχει :

— Ὁ Γιαννάκης; Τί γίνηκε, πατέρα, ὁ Γιαννάκης;

Ἦταν ἀραβωνιαστικὸς τῆς ὀ νεκρός. Τί νά τῆς εἶπῃ;

Μά πρῶν συλλογιστῆ γιά τὴν ἀπόκρισι, εἶδε ἡ Μαριὸ, περασμένο στὸ λαμῖο του, τοῦ Γιαννάκη τὸ χαϊμαλι μὲ τὸ Τίμο Ξύλο.

—Νά το! φωνάζει. Σκατώθηκε ὁ Γιαννάκης μου!

Καί λέφτει στήν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα τῆς καί ληροθιμά...

Κιντάζει ὁ Καπετάνιος τὸ χαϊμαλι, συλλογίστηκε καί τὸν παίρνουν τὰ δάκρυα.

—Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, θά μοῦ τὸ πέρασε στὸ λαμῖο μου... Τὸ ἔφακε γιά νά γλυτώσῃ τὸν Καπετάνιο του καί τὸν πατέρα τῆς Μαριὸς... Ἀσχημα ἔφακε... Αὐτὸς ἦταν γιά Καπετάνιος τῆς...

Ἐπὶ γιά τὴ Μαριὸ, δέτε τὴν!...

ΙΩ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΣΚΛΑΒΟΣ ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Σαλπίζει ὁ σκλάβος πετεινὸς σπὸν ὄρθρο τῶν κημάτων :
—Ξύνα, λιθάδι πράσινο, ξύνα, ἀνθησήμε φράγη.
Ξύνα, βοσκέ, μὲ τὸ λευκὸ κοκάδι τῶν προβάτων!
Καί τ' ἄγριο κύμα τοῦ ἄπαντὰ : —Μάταια σαλπίζεις, κρᾶχη!
Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ